

Ionuț CARAGEA

N-ar fi mai bine?

n-ar fi mai bine
să descoperiți poezia
înainte ca ea să se scufunde
precum Atlantida
sau precum o corabie
umplută până la refuz
de comorile sufletului
în apele adânci
ale uitării?

n-ar fi mai bine
să vă injectați în venele voastre
drogul poeziei
iar clopotul inimii
să anunțe marea sărbătoare
a extazului liric?

n-ar fi mai bine
să faceți dragoste cu cuvintele
în orice ungher
din creierul vostru
apoi să vă dăruiți lumina din ochi
și înțelepciunea din vorbe
copiilor și amicilor voștri?

n-ar fi mai bine
să căutați iubirea
în pădurea poemelor seculare
în peștera din adâncul
muntelui de cuvinte
sau pe insula misterioasă
din mijlocul paginii albe?

n-ar fi mai bine
să deschideți ferestrele ochilor voștri
atunci când poemele bat grațios
cu ciocul metaforei

cerându-vă un pic de atenție
singura lor hrană
care le ține în viață?

spuneți-mi
n-ar fi mai bine?

M-am spălat în cascada cuvintelor

nu știu de unde a izvorât
râul cuvintelor
poate din centrul universului
poate din plânsul unei stele
poate dintr-o durere
neștiută de nimeni
poate dintr-o singurătate
fără margini

ceea ce știu
și-mi face bine să spun
este că nu demult m-am spălat
în cascada cuvintelor
m-am spălat de toate păcatele
de toate tristețile
de toate zgomotele inutile
care mă urmăreau până-n vise
de toată transpirația amintirilor
de toată rugina sângelui

am rămas ca floarea de trandafir
după ploaia scurtă de vară
pregătită să primească din nou
binecuvântarea luminii
și vizita dragostei ca o albină
dornică să culeagă
polenul proaspăt al inimii

am rămas ca pasărea
sub cerul senin
bucurându-se de tandra mângâiere
a razei de soare
de vântul domol ca o copilărie
trezită la viață
de pietre, de arbori
de firul de iarbă ce crește din nou
prin vechea iarbă cosită

am rămas ca frunza
întorcându-și privirea spre cuib
ca oglinda făcându-și din nou rugăciunea
în fața culorilor vieții
ca pâinea proaspătă
pe masa celor care încă mai cred
în religia pâinii
ca trilul mierlei
în urechea desfundată a lumii

ca nufărul înflorit
pe lacrima de fericire

nu știu de unde a izvorât
râul cuvintelor
și nici câți afluenți
a strâns în drumul până la mine
și nici câte valuri au atins
crengile sălciilor plângătoare
cert este că acum
mă simt un alt om
mă simt ca o fereastră
între două săruturi
mă simt ca un vis
ce ia pulsul vieții
mă simt ca o fântână
dornică să-și spună povestea
tuturor gurilor însetate
de frumos, de miracol
de magia metamorfozei

mă simt ca un foc
ce-și leapădă umbra
mă simt ca o legiune de fluturi
luptând pentru dragostea veșnică

Iluzia unui trup

ți-am căutat trupul
cu vârful degetelor
în aerul care continua să păstreze
parfumul trecerii tale
prin umila mea viață

voiam să cânt melodia
începută de notele inimii mele
la cel mai frumos
și cel mai complex
instrument muzical
lăsat de Dumnezeu pe pământ

dar tu nu erai acolo
unde mi-aș fi dorit

te-am căutat pe oceanul lacrimii mele
dar țărnul trupului tău nu se zărea
doar cuvintele cerului, precum pescărușii
poposeau pe catargul
naufagiului meu

iar eu și echipajul
amintirilor mele
ne bucuram, vai cât ne bucuram
că cineva ne ține de urât

cuvintele, ah, cuvintele

aceste flori de pe mormântul
tăcerilor mele

aceste aripi care caută
iluzia unui trup

Liberul arbitru al cuiului

sunt momente
când te simți singur
ca un cui părăsit de tabloul
Cinei cea de Taină
când doar stratul gros de rugină
ajunge să-ți țină de urât

tu, înfipt în perete
ca o rădăcină fără floare
tu, făcându-ți fel și fel de scenarii
despre sfârșit

oare cleștele
te va scoate din viața ta searbădă
și vei ajunge la fier vechi
pentru a renaște din nou
sau vei primi definitivă
lovitură de ciocan?

tu, dormindu-ți somnul veșnic
sub cataracta inoperabilă
a stratului gros de var
sau sub tapetul cu peisajul exotic
al raiului din Maldive
sau sub oglinzi pentru narcisiști
și nebuniile lor

oare cum s-a ajuns aici?
ce păcate ai avut, ce păcate ai moștenit?

să fie de vină cuiele
care au găurit mâinile Domnului?
să fii tu parte din reciclarea
nesfârșită a fierului care a distrus
tot ce-a fost mai sfânt pe pământ?

chiar dacă tu, niciodată
n-ai avut forța, abilitatea
de a te-nfige de unul singur?

și cum rămâne
cu libera alegere a cuiului
de a rămâne nefolosit?

(Din volumul în pregătire, „Fântâna care-și bea
singură apa”)